

Michael De Cock &
Judith Vanistendael

**Rosie en
Moussa
voor altijd**

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2017

www.queridokinderboeken.nl

Rosie en Moussa werd bekroond met een Vlag en Wimpel van de Griffeljury en met een Boekenwelp.

Rosie en Moussa. De brief van papa werd bekroond met een Boekenwelp.

Copyright © 2010, 2012, 2013, 2014 Michael De Cock
Copyright illustraties © 2010, 2012, 2013, 2014 Judith Vanistendael

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving Barbara van Dongen Torman

ISBN 978 90 451 1943 4 / NUR 282

Inhoud

Rosie en Moussa 9

De brief van papa 97

Beste vrienden voor altijd 187

Het geheim van Rosie en Moussa 277

Rosie en Moussa

ROSIE staat op de stoep en kijkt naar boven.

Zelfs als ze haar hoofd helemaal in haar nek legt, dan nog kan ze het dak van het flatgebouw niet zien. Zo hoog is het. Haar mond valt er van open.

Dan kijkt Rosie weer voor zich uit. Naar de glazen deur en de brievenbussen in de hal.

Ze hoort het portier van de taxi achter zich dichtvallen. Haar moeder komt naast haar staan.

‘Mooi zo,’ zegt ze, en ze bijt op haar lip.

Dat doet mama altijd als ze niet meent wat ze zegt.

Dan kijkt ze, zoals Rosie daarnet, zo hoog ze kan de lucht in.

Zou zij het dak wel kunnen zien?

‘Hier is het...’

Rosie zegt niets.

De taxi rijdt de straat uit. Om te verhuizen was er geen verhuishwagen nodig. Het moest allemaal zo verschrikkelijk snel gaan, en zoveel spullen hebben mama en Rosie niet.

‘Waar gaan we dan wonen?’ had Rosie gevraagd.

‘Niet ver,’ had mama gezegd, ‘gewoon aan de andere kant van de stad.’

Maar de andere kant van de stad lijkt wel de andere kant van de wereld. Zelfs het weer is hier anders, denkt Rosie. Aan de andere kant van de stad scheen de zon. Hier regent het. Het is miezerig weer, en het is een miezerige dag.

De stad is zo groot dat Rosie er meer dan honderd keer in kan verdwalen. Sommige straten zijn recht en breed, met grote gebouwen ernaast. Andere straten zijn klein en kronkelen met ontelbaar veel bochten van plein naar plein. Zelfs de taxichauffeur sloeg daarnet een verkeerde straat in. En taxichauffeurs kennen de stad als hun broekzak, heeft papa Rosie ooit verteld.

‘Zullen we?’ vraagt mama.

Ze steekt haar hand uit naar Rosie.

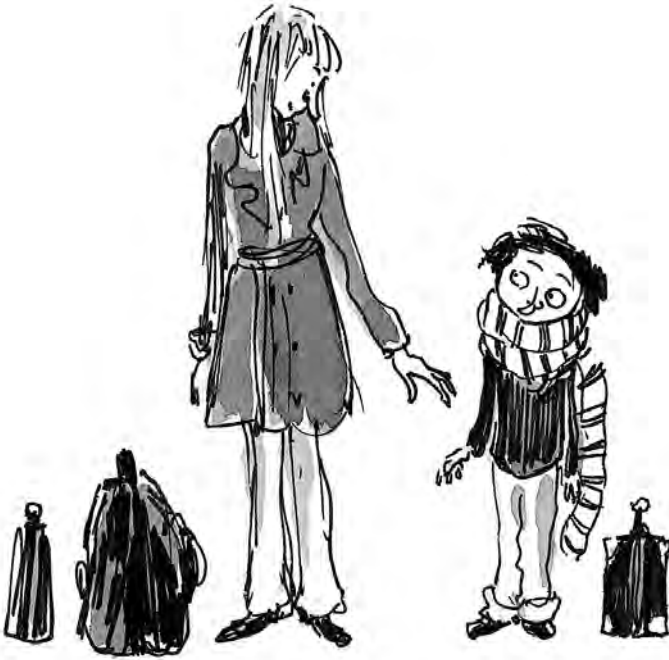
‘Zullen we wat?’ vraagt Rosie nors.

‘Naar binnen gaan... suffie,’ zegt mama.

Ze kijkt Rosie met een brede glimlach aan.

Dan geeft ze Rosie een por.

‘Op naar ons nieuwe huis.’

Als het echt moet, denkt Rosie, en ze geeft mama een hand. In haar andere hand neemt ze haar kleine koffer, die ze zonet op de stoep had gezet. Ze zucht.

Het duurt vast een eeuwigheid voor ik hier vrienden heb, denkt ze.

Maar ze zegt het niet. Dan lopen ze hand in hand het grote flatgebouw binnen.

